



VOLKER KUTSCHER • **Goldstein**

VOLKER KUTSCHER 1962 doğumlu. Alman dili ve edebiyatı, felsefe ve tarih öğrenimi gördü. Gazetecilik yaptı. İlk polisiye romanını 1995'te Christian Schnalke'yle beraber yazdı, bunu biri yine aynı yazarla ortak olmak üzere iki roman daha izledi. Tanınmasını sağlayan, 2007'de çıkan *Islak Balık* oldu. *Islak Balık* 2017'de (Cem Sey çevirisi), bu kitabın kahramanı Gereon Rath'ın ikinci vakasını ele alan *Sessiz Ölüm* ise 2018'de (Gülçin Wilhelm çevirisi) İletişim tarafından yayımlandı. Gereon Rath'ın "vakalarına" dayanarak çekilen *Babylon Berlin* adlı dizi, dünya çapında ün kazandı. Serbest yazar olarak Köln'de yaşıyor.

Goldstein. Gereon Raths dritter Fall

© 2010, 2011 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Köln

Bu kitabın yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 2741 • Dünya Edebiyatı 252

ISBN-13: 978-975-05-2648-0

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

DIZI YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Fritz Lang'ın "M. - Bir Şehir

Bir Katil Arıyor" (1931) filminden detay

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devkaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VOLKER KUTSCHER

Goldstein

Gereon Rath'ın Üçüncü Vakası

Goldstein

Gereon Raths dritter Fall

ÇEVİREN *Cem Sey*



*God said to Abraham, "Kill me a son"
Abe says, "Man, you must be puttin' me on"
God say, "No." Abe say, "What?"
God say, "You can do what you want Abe, but
The next time you see me comin' you better run"**

BOB DYLAN, HIGHWAY 61 REVISITED

*Don't know what I want but I know how to get it***

THE SEX PISTOLS, ANARCHY IN THE U.K.

(*) Tanrı seslendi İbrahim'e, "Bir oğul kurban et bana."
Yanıtladı İbrahim, "Böyle alay edercesine buyurma."
"Alay değil," dedi Tanrı, İbrahim dedi, "Ne peki?"
"İstedigini yapabilirsin İbrahim, ama," diye yanıtladı Tanrı,
"Unutma beni gördüğünde arkana bakmadan kaçmayı." – e.n.

(**) Ne istediğimi bilmiyorum ama onu nasıl elde edeceğimi biliyorum – e.n.

BİRİNCİ BÖLÜM

Suç

*27 Haziran, Cumartesi -
4 Temmuz 1931, Cumartesi*

*Remota itaque iustitia quid sunt regna nisi magna latrocinia?
Quia et latrocinia quid sunt nisi parva regna?**

– AUGUSTINUS, DE CIVITATE DEI, LIBER IV

1

Ortalık ahşap, tutkal ve taze cila kokuyordu. Karanlık ve sessizlikle baş başaydı. Sadece kendi nefesini ve ceketinin cebindeki saatin hafif tıklamasını işitiyordu. Adam tekrar gitmişe benziyordu ama buna rağmen bir süre daha beklemeye karar vererek, kollarına ve bacaklarına kan gitsin diye gerindi. Neyse ki, dolaba hiç asıkı asılmamıştı. Kapı aralığından içeri biraz ışık sızıyordu. Saati ceketinden çıkardı. Dokuzu biraz geçmişti. Aslında gece bekçisinin yukarıda, altıncı kattaki turunu da artık yavaş yavaş bitiriyor olması lazımdı.

Bu sorunun cevabını, karanlıkta onu irkiltecek kadar yüksek sesle gıcırdayarak inen asansörün sesi verdi. Vakit gelmişti. Adam alt katın yolunu tutmuştu; bundan sonra artık sadece dış kapı ve

(*) Adalet olmayınca devlet büyük bir haydut çetesinden başka nedir? Zira, haydut çeteleri, küçük çaplı devletlerden başka nedir? – e.n.

vitrinlerin önündeki sürgülü kepenklerin kapalı olup olmadığını kontrol edecek ve hırsızlık yapmak için içeriye kimsenin gizlice girmemesine dikkat edecekti.

Alex dikkatle dolabı açtı, giderek aralanan kapı aralığından dışarıyı kolaçan etti. Benny, azıcık dikkat büyük kazaları savuşturur derdi hep. Dışarıda, Tauentzien'deki ışıklı panolar pencereden içeri o kadar renkli bir ışık saçıyordu ki, el fenerini bile yakmasına gerek kalmadı. Lüks yatak odası takımını, bütün bir ailenin uyuyabileceği geniş yatağı, ayaklarının içinde kaybolduğu yumuşacık halıyı; hepsini görebiliyordu. Henüz ailesiyle birlikte yaşadığı, çok ufak ve çok az ışık gören bir odada dört kişi birlikte kaldıkları günlerde yatağın önüne serilen ve Karl'la paylaşmak zorunda kaldıkları, kaşını yapan, hindistancevizinden örülmüş yolluğu hatırladı. Acaba Karl nerelerdeydi? Beckmann'ın ölümünden sonra aynasızların onu arayıp aramadıklarını bile bilmiyordu. Ailesini hiç özlemiyordu ama küçük kardeşini tekrar görmeyi çok isterdi doğrusu.

Göz ucuyla bir hareket görünce süratle arkasına döndü ve tuvalet masasının aynasında, ayağına bol bir pantolon geçirmiş, saçlarını kaba örülmüş keten bir bereyle toplamış ve kendisine meydan okur gibi bakan on sekiz yaşında bir kızla göz göze geldi.

Aynadaki görüntüsüne ters ters sırttı. Yatak odası görüntüsü vermesi için oraya dikilmiş ve üzeri zarif bir duvar kâğıdıyla kaplanmış ince tahta plakanın ucundan uzanıp, bir kez daha etrafı yokladı. Aslında buna gerek yoktu. Gece bekçisinin satış reyonları arasında ancak sabaha karşı, mesaisinin sonuna doğru bir daha dolaşacağını Kalli'den biliyorlardı. Kimsecikler yoktu burada. Bütün bunlar birkaç saatliğine sadece kendisine ve Benny'ye aitti. Bu duyguyu seviyordu.

Alex yolunu bulmakta zorluk çekmedi. Dışarıdan gelen huzursuz ve devamlı farklı renklerde yanıp sönen ışık yetiyor da artıyordu. Daha önce, gün henüz aydınlık ve burası insanlarla dolup taşarken, en önemli ayrıntıları bellemişti. Arkada güney merdivenlerine açılan kapılar vardı, sol taraftan ise, üzerinde perde örnekleri sergilenen duvarın önünden geçilip, yürüyen merdivenlere gidiliyordu.

Her yer sessizdi. Trafik gürültüsü ona ancak boğuk ve sessiz ulaşıyordu. Bu büyüdü dünyadan tamamen farklı bambaşka bir dünya-

dan gelen, neredeyse gerçekdışı, boğuk bir uğultuydu bu. İn cin top oynayan perde reyonuna girdi. Burası da tavandan yere kadar uzanan kadife, tül ve ipekten yapılmış uzun perdeleriyle masallardaki sarayları andırıyordu. Daha küçük bir kızken, bir süre sonra ufak Alexandra'nın da fark edeceği gibi, herhangi bir şey satın almak için filan değil, sadece hayran hayran etrafa bakınmaya ve düşünmeye gelen annesinin elini tuttuğu günlerde de burada durur, hayran kalırdı. "Bunlara iyi bak," derdi annesi Alex'e. "Bütün bunlara biz fakir proleterlerin parası asla yetmez. Fakat bakmamızı yasaklayamazlar."

Zengin batıda alışveriş etmeye paraları hiçbir zaman yetmezdi. Babasının bir işi olduğu, annesinin de temizlikçilik yaptığı iyi günlerde bile. Zaten Boxhagen semtinden dışarıya ender adım atarlardı; nerede kalmış batıya gelmek? Ku'Damm, KaDeWe ve Tauentzien... Babasının gözünde bunlar yalnızca müsrif bir kapitalizmin sembolleriydi; Batı da babasının, şeytanın vaftiz suyundan kaçması misali, kaçtığı bir günah yuvası. Annesi ısrar etmese, o moruk, yazları Hayvanat Bahçesi'ne yaptıkları bir-iki kaçamağa bile yanaşmazdı. Fakat doğanın mucizelerinin proleter çocuklarından saklanmaması gerektiğini Emil Reinhold bile kabul ediyordu. Demir parmaklıkların ardında acı çeken yaratıklar Alex'in hiç ilgisini çekmez, daha kutup ayısına geldiklerinde dönüş yolunun hayalini kurmaya başladılar. Çünkü Reinhold ailesi Wittenbergplatz'ta metroya binerek doğuya dönmeden önce her seferinde hep beraber Tauentzien Caddesi'nde yürüyüş yapardı. Karşılarına çıkan daha ilk vitrinde Emil Reinhold kapitalizmin taşkınlıkları üzerine hiç değişmeyen nutkunu atmaya koyulurken, Alex ve annesinin gözleri ve aklı sergilenen mallara kayardı. KaDeWe'nin vitrinleri daha o günlerde Alex'i büyülerdi. Annesinin gözlerinde de çoktan sarmaya yüz tutmuş hayallerin, mesela daha iyi, proletarya diktatörlüğünün ona kesinlikle sunamayacağı kadar güzel bir hayatın hayalinin yeniden parladığı görülürdü. Babası bunların hiçbirinin farkına varmaz ya da varmak istemezdi. O nutkuna devam ederdi. Oğulları da, özellikle de, her şeyi hep ciddiye alan Karl, onun dikkatli dinleyicileriydi. Proletaryanın prensi, dürüst komünist Karl. Öyle oldu da ne oldu? İşte şimdi o da, hırsız olan küçük kız kardeşi gibi aynasızlardan saklanmak zorunda kalıyordu.

Alex tam yürüyen merdivenlere varmak üzereydi ki, pamuğa sarılmış trafik uğultusundan çok daha yakında ve daha net bir ses, sert bir tıkırtı, onu yine bugüne getirdi. Dev gibi iki kumaş topunun ardına yıldırım hızıyla çökerek kulak kesildi: Cama bir şey vuruyordu. Pencerelerin birinden tıkırtılar, cızırtılar geliyordu. Seslere bir anlam vermeye çalıştı. Kanat sesleri, kuğurmalar. Saklandığı yerden çıkmaya cesaret ettiğinde neon lambaların aydınlattığı camın ardında pervaza kurulmuş iki güvercinin silüetini seçti.

Aptal kuş! Alex çılginca çarpan kalbini rahatlatmak için derin derin nefes aldı. Önce ayna, şimdi de bu! Benny onu bu halde görse gülmekten patlardı! Ne zamandan beri böyle ürkekleşmişti? Yoksa, bu boşa harcadığı hayata kendisinin itiraf etmeye hazır olduğundan daha fazla sarıldığını fark ettiği günden beri mi?

Güvercinler gürültüyle kanat çırparak gerisingeri geceye dönerken, Alex de yoluna devam etti. Her attığı adımla kendisini biraz daha güvende hissediyor, sessiz alışveriş merkezinde karanlıkta gezinmenin giderek daha fazla tadına varırken, elbise dolabında geçirdiği saatlerde biriken sinir gerginliği eriyip, bedeninin tam ortasında ufak, fakat uyanık bir çekirdeğe dönüşüyordu. Her şey yüz yıllık bir uykuya dalmışken, bu büyülenmiş krallıkta sadece kendisi uyanıktı sanki. Daha önce kapılarının kendi ardından kilitlenmesine göz yumduğu bütün diğer alışveriş merkezlerinden daha iyiydi KaDeWe. Tietz zaten boy ölçüşemezdi ama Hermannplatz'taki koca Karstadt dahi Tauentzien'deki bu ihtişamla karşılaştırıldığında silik kalıyordu.

Perde reyonundan çıkmış, yürüyen merdivenlere varmıştı. Metal merdivenler, sanki kötü bir cin her şeyi dondurmuş gibi hareketsiz ve ölüydü. Kararlaştırdıkları zemin katındaki buluşma noktasına gitmek için beş kat aşağı inmesi gerekiyordu. Her zamanki gibi tütüncüde buluşacaklardı. Bu artık bir nevi ritüel olmuştu. İşe koyulmadan önce başka türlü asla sahip olamayacakları marka sigaraları ceplerine tıkıştırırlardı. Benny tütünden anlıyordu.

Alex onunla, zengin bir züppenin Zoo İstasyonu önünde yarısını içip kaldırma attığı bir sigara izmariti için kavga ederken tanıştığını hatırladı. Şubat başında, Beckmann'la ilgili o boktan meseleden sadece birkaç hafta sonraydı. Buz gibi bir gündü. Alex, Noel

Pazarı'ndaki şişkodan kaptığı parayı da tüketmişti. Açtı. İki gündür sigara da içmemişti.

Alex ve eli ayağı birbirine dolanıyor gibi görünse de muazzam bir beceriyle hareket eden o narin, hatta zayıf denebilecek sarışın oğlan henüz yanmakta olan sigaranın üzerine aynı anda atlamışlardı. Fakat yine de Alex daha hızlı davranmıştı. Eli sigaraya daha önce eriştiğinde nasıl da öfkeyle bakmıştı kendisine oğlan! Kendisi de derhal ona hırlamıştı. Bedeni o azıcık nikotini öylesine arzuluyordu. Aslında sonunda kendilerine hakim olarak izmariti paylaşmaları bir mucizeydi. O gün Alex'i yumuşatan herhalde oğlanın gözleri olmuştu. Daha en baştan, hüzünlü bakan o zayıf oğlanın sahip çıkması gerektiği duygusuna kapılmış, daha on altısını bile bitirmemiş oğlana karşı annelik veya en azından ablalık duyguları kabarmıştı. Oysa onu izleyen haftalarda sokaklarda nasıl hayatta kalınacağını Benny ona göstermişti. Bir sorun yaşamadan yabancılardan cebinden cüzdanlarını nasıl alacağını, anahtarına sahip olmadığı kapıları nasıl açacağını ve kendisine ait olmayan arabaları nasıl kullanacağını Benny ona öğretmişti. Bir gün sonra karnını nasıl doyuracağını bilmeyen bir kızın epey işine yarayan bilgilerdi bunlar.

Bütün ilkbaharı yankesicilikle, ufak tefek hırsızlıklarla, Kalli'nin verdiği bazı işleri yaparak birlikte geçirmişler, toktan çok aç yaşamışlardı. Ta ki, şu alışveriş merkezi işi akıllarına gelene kadar.

İlk defasında, Dönhoffplatz'taki Tietz'te her şey tamamen tesadüfen olmuştu. Aslında Alex ve Benny dışarıda yağmur başladığı için kapanma saatinden çok kısa bir süre önce alışveriş merkezinde dolaşmaya başlamıştı. O fikir, görevliler müşterileri nezaketle çıkışlara yönlendirmeye koyulduğunda durup dururken, kendiliğinden gelmişti akıllarına. Alex ve Benny'nin bir an bakışması yetmişti. Bunu izleyen saatleri, etraf tamamen sakinleşene kadar birbirlerine yapışmış halde bir dolabın kasasında geçirmişlerdi. Nihayet dolaptan çıkmaya cesaret ettiklerinde bütün kemikleri sızlıyordu. Ondan sonra mücevher vitrinlerini boşaltmaları da tamamen kendiliğinden olmuştu. Ne yani, koltuk götürecek halleri yoktu ya... Deri eşya reyonunda buldukları iki bavulu ancak kimse dikkatini çekmeden taşıyabilecekleri kadar doldurmuşlardı.

Ardından da, önce bir pencereden avluya, oradan da Krausenstrasse'ye çıktıklarında kimse onları durdurmamış, az önce ne yaptıklarını ve bavullarda ne olduğunu kimse anlamamıştı. Spittelmarkt'ta rahat rahat ilk metroya binmişlerdi. Ellerindeki bavullarla uzun ve başarısız bir günün ardından evlerine dönen iki sokak satıcısına benzeyen bu iki gençle metrodakiler de ilgilenmemişti.

Ertesi gün Kalli'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kesenin ağzını da gönüllü açmıştı. O güne kadar hiç bu kadar büyük miktarda mal tedarik etmemişlerdi. Olsa olsa, ara sıra bir ayyaştan çaldıkları eski bir cep saatini ya da birtakım arabalardan aşırılan öteberiyi getirirlerdi. Tietz'ten sonra o tarz öteberiden vazgeçmişlerdi. Metroda cüzdan çalmaya veya sarhoşları soymaya hem değmiyor, hem de başarı her zaman şansa bağlı kalıyordu. Alışveriş merkezi numarası neresinden baksan daha kârlıydı. Üstelik çocuk oynucağıydı: Kendini kilitlettireceksin, vitrinlerden mümkün olduğu kadar çok mal alacaksın, sonra da kapağı dışarı atacaksın. Gece bekçileri soyup soğana çevrilmiş vitrinleri fark edene kadar Alex ve Benny çoktan sırta kadem basmış oluyordu. Şimdiye kadar bu şekilde dört alışveriş merkezini ziyaret etmiş ve sonuncusunda, Karstadt'ta, dışarıya bayağı iyi mal çıkarmışlardı. Fakat kentteki en iyi adresi Kalli'nin önermesi gerekmişti; kendileri bin yıl düşünse saygıdan akıllarına gelmezdi. "KaDeWe" demişti Kalli. "Asıl mal orada." Neden oraya bir uğramadıklarını sormuş, oradaki güvenliğin Tietz veya Karstadt'tan daha iyi olmadığını söylemişti. "Garanti veriyorum," demişti. "Orada çalışan birini tanyorum."

İşte şimdi içerideydi. Hareketsizken daha da ağır görünen yürüyen merdivenlerden kat kat aşağı iniyordu. Birden Alex'in içini bütün KaDeWe'ye sadece kendisinin sahip olduğu duygusu kapladı ve kendisini çok güçlü hissetmesine yol açtı. Benny ile beraber Tietz'i nasıl reyon reyon dolaştıklarını ve bütün bu hazinelerle baş başa olmaktan ne büyük zevk aldıklarını hatırladı. Birçok malı denemişlerdi. Hatta, birbirlerine duydukları bütün güvene rağmen ikisi de çocuksu yanlarını diğerinden saklamayı genellikle tercih ettiği için önce biraz utanarak da olsa, oyuncak reyonuna bile uğramışlardı. Fakat ikinci alışveriş merkezinde –yine Tietz

ama bu defa Alex'tekinde– kendilerine hâkim olmuş ve hemen işe girişmişlerdi.

Sonunda zemin kat göründü. Merdivenlerin sonuna gelmişti. Tütün reyonuna gitmek için vitrin mankenlerinden oluşan bir gecten ibaret olan erkek giysileri reyonunu baştan başa geçmesi gerekiyordu. Bu soluk benizli mankenler de, tıpkı dışarıda bu zarif elbiseleri gerçekten giyen kibirli züppeler gibi hareketsizdi; ona tepeden bakıyorlardı. Alex bu tip adamlardan nefret ediyordu. O yüzden, orada duranların belki bir büyüyle lanetlenip, taş kesmiş ve yaşamlarının geri kalan kısmında burada, KaDeWe'de dikilmeye mahkûm oldukları düşüncesi hoşuna gitti. Adeta son moda elbiseler giymenin bedelini öder gibi... Vitrin mankenlerinden oluşan ordunun sonuna vardığında, artık tütün reyonunun ahşap tezgâhını ve raflarını seçebiliyordu.

Benny henüz gelmemişti galiba. Alex, dışarıdan sızan ince ışıktaki bir şeyler görmeye çalışırken aniden dondu kaldı. En arkada, sıranın en sonundaki mankenlerden biri sanki hareket etmişti. Daha dikkatli baktı ama şimdi yine her şey her zamanki gibi hareketsizdi. Anlaşılan yalnızca dışarıdaki kırmızı reklam panolarından biri içerideki gölgelere dans ettirmişti; hepsi bundan ibaret olmalıydı. En azından mankenlerin arasında bir gece bekçisi filan yoktu. Herhangi bir miğfer de görmüyordu. Sadece kayıtsız fötr şapkalar, zevksiz melon şapkalar ve şık silindir şapkalar vardı. Alex yürümeye devam etti ama kalbi öylesine çarpıyordu ki, o sessizlikte kalp atışlarının duyulabileceği hissine kapılıyordu. Onu korkutan manken sıranın en sonunda, tam tütün reyonuna açılan koridorun başındaydı. Alex dilini çıkardı.

Manken hafifçe öne eğildi. Alex'in korkusu, parmak uçlarına kadar vuran bir elektroşok gibiydi.

“Buyrun, içeri girin hanımefendi,” dedi manken operalarda rastlanan bir ses tonu ve Macar aksanıyla. “O kadar utangaç olmayın!”

“Deli misin sen? Kalp krizi geçirmemi mi istiyorsun?” Alex kar beyazı gömleğin göğsünü yumrukladı.

“Lütfen o kadar korkmayın!” Benny eğildi, eğilirken de başındaki silindir şapkayı çıkararak, müşteri toplamaya çalışan bir panayı satıcısı gibi koridora doğru ona yol gösterdi. “Girin hanımefendi!

Fiyatlardan çekinmeyin. Bizde ucuzu da var, pahalısı da; buradan hem götler alışveriş eder, hem krallar!”

“Ne adamsın be!” diyen Alex bu defa sırtı mak zorunda kaldı. “Henüz eğitim gören sirk müdürleri gibisin.” Oğlanın suratını görünce söylediklerine pişman oldu. Belli ki şaşkınlık, hayranlık ya da alkış bekliyordu ama kendisiyle dalga geçebileceğini hesaplamamıştı.

“Gelmişken iyi giyinelim diye düşünmüştüm,” dedi. Bir yandan da hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu.

“Fena halde şıksın,” dedi Alex hemen. “Seni daha önce hiç bu kılıktaki görmemişim.”

“Nasıl görecektin ki zaten? Bizlerin yaşamında böyle şeyler öngörülmemiş. Buna rağmen, işte şimdi böyle giyinmiş durumdayım!” Benny yelken bezinden bir çantayı açtı. “Sana da bir şeyler aldım; yukarıda, kadın reyonundan,” dedi ve kırmızı bir ipek elbise çıkardı. “Ne dersin?”

“Mücevherlerle yetinsek daha iyi olur,” dedi Alex. “Kalli elbise lere alıcı bulamıyor.”

“Bir giysene.” Benny elindeki kırmızı ipeği salladı.

“Şimdi mi?”

“Gece elbisesi. Şimdi de gece.”

Benny elbiseyi ona uzattı. Alex koyu kırmızı parlayan kumaşa baktı.

“Bu biraz... fazla şık değil mi?”

“Önemli olan hoşuna gidip gitmediği.”

Elinin üzerinde kayan kumaş hoştu. Alex elbiseyi üzerine tutup, duvar sütunlarına asılı aynalardan birinde inceledi. Ölçüsü her halükârda uygundu, hoşuna da gitmişti. Benny'nin bu kadar duyarlı olabileceği hiç aklına gelmezdi. Oğlan kendisine hiç elbise satın almamıştı; ufaklık bir parça elbise bile. Yarım düzine yeni takım elbiseye yetecek olsa da, Kalli'nin onlara son verdiği parayı dahi elbiseye harcamamıştı. Alex'in o parayla kendisine bir manto aldığı mı da ancak günler sonra idrak etmişti.

Benny onu sessizce izliyordu. İç cebinden gümüş rengi bir teneke kutu çıkarıp, içinden bir sigara çekti. *Manoli privat*, altı fenikliklerden. Bu kıymetli kumaşlara büründüğünde gerçekten hiç de ko-

mik görünmüyor, diye düşündü Alex. Sadece alışık değildi. Onu hep kaba keten pantolonları ve aşınmış deri ceketiyle görmüştü.

“Sen de bir tane ister misin?” diye sordu Benny ve kutuyu Alex’e uzattı, fakat o başını iki yana salladı.

“Bir nefes çekeyim yeter,” dedi.

Benny hemen sigarayı tutuşturup, uzattı. Alex iki derin nefes çekip, geri verdi.

“İyi duruyor,” dedi Benny ve çantasından bir çift eldivenle ufak bir şapka çıkardı. “Bir giysen iyi olur.”

Alex bir saniyenin yarısı kadar tereddüt etti sadece. Sonra elbiseyi alıp, bir sütunun arkasına geçti ve üstünü değiştirdi. Hakikaten elbise sanki onun için dikilmiş gibi üzerine cuk oturmuştu. Eldivenleri eline geçirdi ve şapkayı giydi. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Hiç bu kadar zarif bir elbise giymemişti hayatında. Bu elbisenin içinde kendisini hem iyi, hem de güvensiz hissediyordu; garip bir duyguydu. Benny de benzer duygular içinde olmalıydı. Belki de az önceki lafları hiç etmese daha iyi olacaktı.

“Tataraaaa,” diyerek sütunun ardından çıktı.

Benny’nin şaşkın bakışlarını görünce kendisini daha iyi hissetti. Başka zaman çenesini bir türlü tutamayan oğlanın gıkı çıkmıyordu. Ancak sessizce yanına yaklaşıp, kendisini baştan aşağı süzdüğünde Alex onun çok etkilendiğini anladı. Bu kıyafetler içinde oğlanın hareketleri ne kadar da zarifti, hele şimdi, onun önünde hafifçe eğildiğinde...

“Benimle dans eder misin?” diye sordu.

Alex güldü. “Herhangi bir müzik sesi geliyor mu kulağına?”

“Evet,” dedi Benny, Alex’in sağ elini tutup, sol omzuna sarıldı. “Sen duymuyor musun?” Sessizce bir melodi mırıldanarak, Alex’i usulca üç dörtlük mezürle sağa sola çekmeye başladı.

“Ben dans etmeyi bilmem ki.”

“Sen orasını bana bırak.”

Sonra dönmeye başladı ve Alex’i de peşinden sürükledi. Onu sıkıcı kavramıştı. Alex kendisini tamamen onun hareketlerine ve melodisinin ritmine terk etti. Her şey kendiliğinden oluyordu. O kendini beğenmiş vitrin mankeni züppeler, raflar ve elbise askıları, Tauentzien’den içeri sızan renkli ışık, hepsi etraflarında dönüp du-

ruyordu. Durduklarında Alex o katın yarısını dans ederek geçtiklerini algıladı. Biraz başı dönüyordu, nefessiz de kalmıştı ama kendini çok iyi hissediyordu.

“Bunu da nereden öğrendin?” diye sordu. Benny, bu çocuk suratlı, zayıf ve zaman zaman kendisini korkutacak kadar ergen görünebilen oğlan onu hep şaşırtıyordu.

“Yurtta. Bazen rahibeler bakmadığında mutfakta çalışan kızlar birbirleriyle dans ederdi. Onlar öğretti. Beğendin mi?”

Alex başını salladı. Benny onu tekrar tutup, bu defa diğer yöne doğru döndürmeye başladı. Alex çok mutluydu. Babası Viyana vals gibi bir burjuva maskaralığından keyif aldığı bilse, kötü yola düşmüş kızını şu ana kadar olduğundan da fazla lanetlerdi herhalde.

Tekrar bütün reyonuna geldiklerinde Benny’ye tutunmak zorunda kaldı; kendi ayakları üzerinde duracak hali kalmamıştı.

“Mükemmel,” dedi hâlâ nefes nefese. “Daha önce de yapsaydık keşke. Pek alışık değilim.”

“Belki bir gün gerçekten dans etmeye gitsek iyi olur. Şöyle şık bir yere diyorum, Ku’damm’da bir dans salonuna mesela...”

Alex güldü. “Bizim gibi iki kişiyi anında kapı dışarı ederler!”

“Sadece düzgün giyinmemiz gerekir. Tıpkı şu anda olduğu gibi.” Benny, adeta bir sonraki cümleyi kurmakta zorlanıyormuşçasına, sanki kelimeler ağzından çıkmadan birtakım engeller aşmaya mecburmuş gibi bir ara verdi. “Çok güzelsin Alex,” dedi sonunda. Sanki bunu uzun zamandır söylemek istiyor gibiydi sesi. Oğlanın parmak uçları yanağına dokundu. Bu beklenmedik ve alışılmamış şefkat Alex’i ürküttü. Bir an irkilip, geri çekildi ama Benny fark etmişe benzemiyordu. Gözlerini yumup Alex’in yüzüne yaklaştı. Ancak dudakları ağızına değdiğinde Alex tepki gösterdi. Yumuşak fakat kararlı bir hareketle onu itti.

“Benny! Olmaz...” dedi.

“Neden?” Ona bakıyor ve sanki gerçekten anlamıyordu. Ya da anlamak istemiyordu.

“Bilmem. Daha yaşın on beş.” *Allah kahretsin Alex, iyi davran çocuğa!* “Beni yanlış anlama, senden hoşlanıyorum. Arkadaşımın.”

“Seni neden öpemez mişim?”